

's isch Herbscht

Ìm Gàrte blìhje d' letschte Rose,
D' letschte Blueme vor de Wìnterzit !
Ùff de Mätte wàchse d' Herbschtzeitlose,
Iss ùn Kälte sìn jetz nìmmi wit !
Mécht ìm Frìehjohr wìeder Blueme finde,
Drüsse ìm Rhinwàld e Maigléckelstrüss,
Ùff de Mätte Striss Margrittle bìnde,
Ùn mìt heim namme ìn min Hüss !

D' letschte Rose sìn schùn fàscht veblöje,
E länger Wìnter ìsch ùns àngèkìndt ;
Mìni Jugendzit ìsch àu verflöje,
Gràd wie d' Blätter jetz ìm kühle Wìnd !
Mécht hàlt wìeder emol ìm Achard bàde,
Bàlles spìele mìt de Nochberslìt,
Picknicke gràd mìt eme Jambon Flàde,
Àwer d' Jugendzit die ìsch so wit !

Mécht mìt de Randonneurs ìn d' Àlwe gehn,
D' Zugspitze sahn ìm Owerot glihje,
D' Dolomite ìn halle Flàmme stehn,
Oder e Màtt voll Edelweiss blìhje !

Ìsch mìr ìn denne Johre so mánches
denawe,
Muess ich doch ìm Herrgott dánkbar sìn
Fìr àlles wàs ich hàb dàrfe erlawe,
Ùn dīs bis ìns hoche Àlter nìn,
Wànn ar mich dānn holt àm And,
Oh, 's duet gàr nìt pressiere,
Geh ich mìt dem große Dirigant,
Der màcht mich wieder here !

No dārf ich mìt de Angele sìnge,
Ken fālscher Ton kùmmt bi denne vor,
D' scheenschte Kàntàte duen gelìnge,
Dem Große Himmelschor !
Ìch brüch dānn gàr nìmmi ze hetze,
Hàb zum Dìchte vìel Inspiràtion,
Due ken Seel mìt minne Varsle veletze
Vùn dere himmlische Nàtion !

Ich geh ìwer d' Wolike ùff lichte Sohle,
Àwer zwifel doch ìm Stille :
De Dèifel wùrd mich doch nìt hole,
Oh nein, ùm s Himmelswìlle !

Do ùnte haw' ich noch sovìel Pflìchte,
Muess miner Kàrich lanke,
Mécht au noch mànchi Varsle òichte,
Àwer 's wìntert stàrik, ìch muess dràn danke !

Dorette Zaber,
ILLKIRCH-GRAFFENSTADEN

2ère édition du Friehjohrsappell – 2012